

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**
sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2

zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha 7

za účasti: **Česká televize**
sídlem Kavčí hory, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022, č. j. UOOU-00345/22-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým částečně vyhověl odvolání žalobce a ve zbytku potvrdil rozhodnutí České televize ze dne 21. 12. 2021, č.j. LP 370/2021, a to v části ve vztahu k bodu 3) žádosti žalobce, ve kterém žádal poskytnutí informace o tom, kolik diskuzních pořadů Otázky Václava Moravce (dále také „OVM“) bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další). Česká televize žádost o informace odmítla s odkazem na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), neboť dospěla k závěru, že k poskytnutí žádaných informací je nutné vytvoření nových informací.
2. Žaloba tedy směřuje pouze proti závěrům žalovaného, které se týkají bodu 3) podané žádosti.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že po zúčastněné osobě vytvoření nových informací nežádal.
Je nesporné, že příslušná zdrojová data má zúčastněná osoba k dispozici, a tedy by položené dotazy mohla zodpovědět pouhým mechanickým vyhledáváním.
4. Žalobce zdůraznil, že se cítí být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, zejména v omezení svých práv na svobodný přístup k informacím, ke kterým je třeba přistupovat restriktivně.
5. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí v porušení ustanovení § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), kdy je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č.j. 10A 18/2017-67 (dostupný, stejně jako další citovaná rozhodnutí, na www.nssoud.cz), jakož i nezákonným posouzením požadovaných informací jako vytvoření nových informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona.
6. Ve zbytku žaloby žalobce uvádí, že je zúčastněná osoba „mediálním domem“, který se řídí obvyklými postupy, za nichž „mediální domy“ fungují, takže má k dispozici vysílací plány, dramaturgické plány, seznamy pozvaných hostů apod. a disponuje informacemi nad rámec zveřejněných. Uvedl, že dle kodexu České televize je elementární povinností médií vědět, koho si zvou, proč si ho zvou a jaké má postavení, a proto žalobcova žádost o informace je relevantním požadavkem.
7. Žalobce uzavřel, že žádný zákonný důvod k odmítnutí jeho žádosti o informace neexistoval. Navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil České televizi požadované informace poskytnout.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nesouhlasil s námitkou žalobce ve věci nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v porušení ustanovení § 78 s. ř. s, neboť se dle žalobce nejednalo o podstatnou změnu judikatury. Žalobce se domnívá, že se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 3/2021-44, svým obsahem vztahuje na zcela jiné informace než ty, které byly předmětem rozhodování. Žalovaný je přesvědčen, že zásadní otázkou řešenou Nejvyšším správním soudem bylo, zda má zúčastněná osoba povinnost

vyhledat požadované údaje v podkladových informacích, které má k dispozici a které byly již dříve zveřejněny, a proto je nynější případ naprosto shodný s případem v rozsudku řešeném. Žalovaný proto přisvědčil názoru zúčastněné osoby, že závaznost kasačního rozhodnutí soudu není bezvýjimečná, a že v tomto případě došlo v průběhu řízení ke změně judikatury, podle níž byla věc posouzena.

9. K námitce nezákonného posouzení požadovaných informací žalovaný uvedl, že mezi účastníky je nesporné, že zúčastněná osoba zdrojovými informacemi, tedy jednotlivými díly pořadu OVM, bezesporu disponuje, přičemž žalobce si může z veřejně dostupných podkladových informací požadovanou analýzu vytvořit. Žalovaný uvedl, že zúčastněná osoba povinnost vyhledat požadované údaje a zpracovat je do odpovědi k žádosti žalobce, nemá, neboť by se jednalo o vytvoření nové strukturované analýzy pořadu OVM. Zúčastněná osoba nemá ani povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet, neboť pokud by ji měla, musela by ji podle informačního zákona poskytnout. Svoji argumentaci podpořil zrušujícím rozsudkem NSS s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, že není zúčastněná osoba k poskytnutí požadovaných informací povinna.

Správní spis

10. Žalobce ve své žádosti ze dne 9. 7. 2017 požádal o poskytnutí následujících informací týkajících se diskusního pořadu Otázky Václava Moravce:
- 1/ Kolikrát byl do pořadu OVM jako host v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.
 - 2/ V kolika případech byl advokát přítomný ve společném diskusním pořadu OVM s následujícími osobami: a) státním zástupcem, b) soudcem a c) státním zástupcem a soudcem.
 - 3/ Kolik diskusních pořadů OVM bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).
 - 4/ Kolikrát byly hostem pořadu OVM následující osoby: a) vrchní státní zástupkyně JUDr. Lenka Bradáčová, PhD., b) vrchní státní zástupce JUDr. Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce JUDr. Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory či jiný reprezentant této stavovské organizace.
11. Česká televize jako povinná osoba tuto žádost o informace odmítla rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017. Generální ředitel České televize následně rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, zamítl odvolání žalobce a prvně uvedenému rozhodnutí potvrdil. Podstatou argumentace České televize, respektive jejího generálního ředitele, bylo, že Česká televize požadovanou informaci nemá k dispozici a musela by ji vytvořit jako informaci novou. Proto povinná osoba prvně uvedeným rozhodnutím žádost žalobce odmítla dle § 15 odst. 1 informačního zákona, ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona.
12. Městský soud v Praze svým (*prvním*) rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, na základě žaloby žalobce výše uvedená rozhodnutí zrušil a nařídil České televizi, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci vymezené informace.

13. Uvedený rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 – 40, (dále jen „*první zrušující rozsudek NSS*“) a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zrušujícím důvodem bylo, že městský soud nejednal s Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „*Úřad*“) jako se žalovaným. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že původní žalovaná – Česká televize – má mít v dalším řízení postavení osoby zúčastněné na řízení, pokud na výzvu soudu výslovně oznámí, že bude práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat.

14. Městský soud v dalším řízení jednal v souladu se závěry rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40 s Úřadem jako se žalovaným a s původní žalovanou Českou televizí jako s osobou zúčastněnou na řízení. Ve věci

rozhodl rozsudkem (*druhým*) ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67 následovně:

„*I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:*

1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván

a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;

2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno

k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů

k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát,

příslušník Policie ČR a další),

a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017

a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan,

c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této

stávovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

III. České televizi se nařizuje, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla

žalobci následující informace:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017

a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan,

c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této

stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu

nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.“

15. Ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021 – 44 (dále jen „*druhý zrušující rozsudek NSS*“), zrušil výroky II., III., IV. a V. druhého rozsudku městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že příslušná část informační žádosti žalobce vyžadovala vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, takže závěr městského soudu, jenž vedl ke zrušení rozhodnutí generálního ředitele České televize, neobstojí.
16. V pokračujícím řízení městský soud rozhodl svým (*třetím*) rozsudkem ze dne 2. 12. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 122, tak, že zamítl zbývající část žaloby, tj. zamítl žalobu:
„[...] v části, již byla rozhodnutím generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017 odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:
1. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem;
2. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017
a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan,
c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této
stavovské organizace.“
17. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 As 414/2021 – 34.
18. Na základě I. výroku druhého rozsudku Městského soudu znovu rozhodovala Česká televize, která rozhodnutím ze dne 21. 12. 2021, č. j. LP 370/2021 žádost v bodech 1. a 3. žádosti odmítla na základě ustanovení § 2 odst. 4 ve spojení s ust. § 15 odst. 1 informačního zákona.
19. O odvolání proti rozhodnutí České televize rozhodl znovu Úřad, který v napadeném rozhodnutí částečně vyhověl žalobcovu odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a to tak, že shledal žádost o poskytnutí informace ve vztahu k bodu 1) za důvodnou a podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí v této části zrušil a věc vrátil k novému projednání.
20. Ve vztahu k bodu 3) žádosti o informace shledal Úřad odvolání do této části za nedůvodné a podle § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil. Úřad i při přezkoumávání této části napadeného rozhodnutí vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017-67, kterým soud zúčastněné osobě uložil, aby v rámci pokračujícího řízení o žádosti o poskytnutí informace ve vztahu k tomuto bodu zhodnotila, zda by k poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo třeba mimořádného rozsáhlého

vyhledávání a případně zvážila, zda bude požadovat přiměřenou úhradu, s tím, že zároveň zúčastněnou osobu zavázal, že pokud ke stanovení úhrady nedojde, aby žalobkyni žádanou informaci bez dalšího poskytla. Zúčastněná osoba se však právním názorem zdejšího soudu neřídila, neboť je toho názoru, že není vázána vysloveným právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku, jelikož došlo k prolomení této povinnosti tím, že v průběhu dalšího správního řízení po zrušeném rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění, respektive došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována. Úřad dospěl ke shodnému závěru jako osoba zúčastněná, že v předmětném případě došlo k podstatné změně judikatury, a to vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021-44 a dále následně vydaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, č. j. 10 A 182/2017-122. V citovaných rozhodnutích soud konstatoval, že proces ke zjištění žádaných informací musí být nepochybně veden předmětem hodnotící úvahy, která by vyžadovala určitou úroveň intelektuální činnosti, a nejednalo by se pouze o mechanické vyhledávání a shromažďování existujících údajů za účelem jejich „vtělení“ do odpovědi na předmětný bod žádosti, ale že by muselo dojít k vytvoření nových informací.

21. Úřad se proto ztotožnil s tímto odůvodněním, které vyplývá z ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, jež uvedla zúčastněná osoba v prvoinstančním rozhodnutí, že nemá právní povinnost takovou analýzu vytvářet (z důvodu nutného vytvoření nových informací).

Osoba zúčastněná na řízení

22. Soud oslovil potenciální osobu zúčastněnou na řízení dle § 34 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
23. Práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila Česká televize. Poté se již nevyjádřila.

Jednání soudu

24. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních argumentech a stanoviscích.
25. U jednání se také vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení, která plně podpořila stanovisko Úřadu a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud tak přistoupil k posouzení žalobních námitek, přičemž předesílá, že správní soudy zdůrazňují, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
28. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:

29. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se *(p)ovinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*
30. Podle § 78 s. ř. s. je *(p)rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.*
31. Jak již soud uvedl při rekapitulaci průběhu řízení před správními orgány, i před soudy obou stupňů, žalobce ve své žádosti požádal o poskytnutí 4 informací. Předmětem podané žaloby je však již jen informace uvedená pod bodem. 3. žádosti, tedy „*Kolik pořadů Otázky Václava Moravce se ve sledovaném období týkalo témat justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy, a zároveň jaká byla profesní příslušnost hostů k těmto tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie České republiky a další)?*“
32. Spornou otázkou zůstává, zda poskytnutí informací ve formě požadované žalobcem by představovalo proces mimořádného rozsáhlého vyhledávání a tím vytvoření nových informací
ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, nebo se má pouze jednat o sestavení požadované informace ze zdrojových informací, kterými zúčastněná osoba disponuje, v zásadě pouhým „*mechanickým způsobem*“. Další spornou otázkou zůstává, zda zúčastněná osoba byla vázána právním názorem soudu, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze, přičemž dle názoru zúčastněné osoby došlo k prolomení této uložené povinnosti v návaznosti na podstatnou změnu judikatury.
33. Městský soud se proto zabýval důvody, které byly uvedeny v napadeném rozhodnutí pro odmítnutí požadované informace, pouze ve vztahu k informaci uvedené pod bodem 3. podané žádosti.
- Námítka vytvoření nových informací
34. Mezi účastníky je nesporné, že zúčastněná osoba disponuje zdrojovými daty, tedy obsahem jednotlivých dílů pořadu. Je tedy třeba posoudit, zda by odpověď na žalobcův dotaz představovala vytvoření nové informace a zda by k poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo třeba „*mimořádného rozsáhlého vyhledávání*“.
35. K výkladu pojmu „*nová informace*“ se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67. Uvedl v něm, že je třeba rozlišovat případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „*zdrojových*“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. Rozlišení obou kategorií „*musí být hledáno v míře 'intelektuální náročnosti' činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého 'vtělení' do odpovědi na žádost.*“
36. Městský soud má za to, že na projednávanou věc lze aplikovat i závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 47/2017 - 38, ve kterém v bodě 24 vyslovil, že „*je dále nutno nalézt vhodné rozhranění mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli*

předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“. Tento rozsudek také podpůrně odkazuje na již citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, kde v bodě 17 je uvedeno, že „povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.).“

37. Při posouzení otázky „mimořádného rozsáhlého vyhledávání“ dospěl městský soud k závěru, že závěry druhého zrušujícího rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 37/2021-44, jsou aplikovatelné i na tento případ, přičemž v bodě 39 a 41 je uvedeno, že „(s)amotná existence sporu tedy ve svém důsledku svědčí o tom, že se jedná o činnost složitější, k níž je třeba odborný aparát stěžovatelky a jeho činnost. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování je nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy či výkladové metody... (ž)alobce se de facto domáhá vytvoření nové strukturované analýzy pořadí Otázky Václava Moravce, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení, za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil sám z veřejně přístupných podkladových informací. Je přitom nesporné, že stěžovatelka nemá právní povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet (pokud by jí měla, musela by ji dle informačního zákona poskytnout).“
38. Pojem analýza je obecně chápán jako označení metody zkoumání založené na rozkladu určitého komplexního celku na jednodušší části, jejímž cílem je identifikovat vlastnosti jednotlivých částí tohoto celku, poznat jejich podstatu, vzájemné vztahy a zákonitosti. Jedná se tedy nepochybně o intelektuálně náročnou činnost, jejímž výsledkem může být získání nových znalostí, které, budou-li následně v nějaké podobě zaznamenány, mohou mít povahu informace ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Pokud jsou tímto způsobem získány a následně zaznamenány znalosti nové, jimiž příslušný povinný subjekt dosud nedisponoval, naplňují tyto informace nepochybně znaky nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť k jejich získání bylo nutné použít intelektuálně náročné myšlenkové postupy. Provádění analýzy tedy nepředstavuje administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, ale jejich další zpracování nad rámec jejich prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost, tedy vytváření informací kvalitativně nových (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 47/2017 - 38, a bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 - 67, na něž rovněž odkazuje Nejvyšší správní soud v bodě 39 rozsudku č. j. 3 As 37/2021 - 44). Výsledkem analytické činnosti je v takovém případě získání nových informací.
39. V projednávané věci je stěžejním argumentem skutečnost, že podkladové informace, z nichž je nutné žalobcem požadované informace získat, jsou veřejné. Jedná se tedy o „zveřejněné informace“ ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona a tedy se jedná o veřejně dostupné

záznamy všech pořadů OVM na severu iVysílání, včetně jejich anotace, kde jsou uvedeni hosté tohoto pořadu. Situace je tedy shodná jako v případě dalších informací, o kterých rozhodoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 As 414/2021-35), ve kterém výslovně uvedl, „*tedy je situace do jisté míry „absurdní“ v tom ohledu, že pokud žalobce tvrdí, že vyhledání a vytvoření informace v odpovědi na informační žádost žalobce představuje pouze mechanické vyhledávání (viz žalobní body) ve zveřejněných podkladových informacích a nevyžaduje žádnou další složitou intelektuální náročnou činnost, a byla by jeho premisa správná, mohl tuto činnost žalobce vykonat již dříve sám a namísto toho vede složitá a nákladná správní a soudní řízení, aby se těchto informací domohl. Z průběhu řízení je proto zřejmé, že žalobce upřednostnil právě svoji další aktivní účast v řízení před správními soudy namísto toho, aby si sám provedl analýzu pořadů OVM (z veřejných informací) či si ji nechal vypracovat.*“ Městský soud zdůrazňuje, že pokud se pro takový postup žalobce rozhodl, logicky proto musí nést nepříznivý následek, který spočívá v tom, že žalobcovu žalobní argumentaci městský soud neshledá důvodnou.

40. Městský soud proto dospěl k závěru, že v posuzované věci jde o zřejmé „*další zpracovávání*“ podkladových informací nad rámec prostého „*vtělení*“ do odpovědi na žádost, čili o vytvoření informací kvalitativně nových, které lze podřadit pod ustanovení ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Poskytnutí odpovědi ve vztahu k požadované informaci uvedené pod bodem 3. žádosti překročila hranici „*pouhého předání již existujících informací*“, neboť ji není možné zajistit prostým mechanickým vyhledáním a shromážděním údajů ze zdrojových informací, které má zúčastněná osoba k dispozici. Naopak pro přípravu odpovědi by bylo třeba se nejen seznámit s obsahem jednotlivých dílů pořadu OVM, ale současně provést hodnotící úvahu, nakolik prezentované téma pořadu a jeho konkrétní obsah spadá pod jedno z žádaných témat. Tato hodnotící úvaha by však dle názoru městského soudu vyžadovala určitou úroveň intelektuální činnosti, a nikoliv pouhé mechanické vyhledání a shromáždění existujících údajů za účelem jejich vtělení do odpovědi k žádosti žalobce. Obdobně též by nebylo prostým mechanickým vyhledáním informace, o tom jaká byla účast hostů v daném konkrétním pořadu OVM z hlediska odborného zaměření, neboť i pro přípravu této odpovědi by bylo třeba se nejen seznámit s obsahem jednotlivých dílů pořadu OVM, ale současně by bylo nutné provést a hodnotit úvahu týkající se jednotlivých hostů se zaměřením na jejich funkci, např. advokát, soudce, státní zástupce či příslušník Policie ČR, přičemž by se tato funkce mohla v čase změnit, a proto by ji bylo nutné ve vztahu ke každému jednotlivému dílu pořadu OVM znovu ověřit. Tyto hodnotící činnosti již ale městský soud považuje za nepřiměřené, neboť přesahují pouhé mechanické vyhledávání požadovaných informací. Pokud by zúčastněná osoba měla žádosti vyhovět, musela by zkoumat roli, v níž konkrétní osoby v pořadu OVM vystupovaly, čili musela by vytvořit požadovanou analýzu jako informaci novou, což je činnost, které s ohledem na ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona přesahuje rámec informační povinnosti zúčastněné osoby. Žalobní námitka proto není důvodná.

Námitka vázanosti správního orgánu právním názorem soudu

41. Soud se dále zabýval druhou žalobní námitkou, ve které žalobce namítá, že zúčastněná osoba nerespektovala závazný právní názor zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67, který zní „*V pokračujícím řízení Česká televize zhodnotí, zda by k poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo třeba mimořádného rozsáhlého vyhledávání a dospěje-li ke kladnému závěru, zváží, zde po žalobci bude požadovat*

přiměřenou úhradu. Pokud ke stanovení úhrady nedojde, poskytne Česká televize žalobci požadovanou informaci bez dalšího. Ve vztahu ke (třetí) požadované informaci v pokračujícím řízení není prostor pro to, aby Česká televize její poskytnutí znovu odmítla.“

42. Zúčastněná osoba se v prvoinstančním rozhodnutí od závazného právního názoru odchýlila, jelikož má za to, že výše uvedené závěry ve druhém zrušujícím rozsudku NSS v bodě 41, že „žalobce se domáhá vytvoření nové strukturované analýzy pořadů Otázky Václava Moravce, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení, za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil sám z veřejně přístupných podkladových informací. Je přitom nesporné, že stěžovatelka nemá právní povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet.“ jsou aplikovatelné i ve vztahu k nyní projednávané části žádosti o informace, tj. žádost o poskytnutí informace „Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další)?“ Tato část žádosti je stejného charakteru jako části žádosti, o nichž zaujal výše citovaný právní názor Nejvyšší správní soud. I v případě této žádosti platí Nejvyšším správním soudem zmiňovaný „absurdní“ postup, že by zúčastněná osoba měla povinnost vyhledat požadované údaje v podkladových informacích, které byly již dříve zveřejněny. Rovněž by bylo v případě této části žádosti proces vyhledání požadovaných informací činností složitější (bylo by třeba mimořádného rozsáhlého vyhledávání), za současné pomoci odborného aparátu a jeho dalších činností. Dále by k jejich zpracování bylo nutné použít složité analytické postupy a provést hodnotící úvahy, což by v konečném důsledku znamenalo vytvoření nových informací dle § 2 odst. 4 informačního zákona. Z tohoto důvodu zúčastněná osoba nemá právní povinnost takovou analýzu vytvářet. Žalovaný shledal v napadeném rozhodnutí, že zúčastněná osoba konkrétně odůvodnila, jaké skutečnosti jí vedly k závěru, že právě předmětný případ splňuje všechny atributy pro průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze ve vztahu k žádané informaci, vydáním zrušujícího rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2021, č. j. 3 As 3/2021-44, a posoudil, že její postup při odmítnutí 3. bodu žádosti bylo učiněno v souladu s právními předpisy. Rovněž dospěl ke shodnému závěru jako zúčastněná osoba, že v předmětném případě nelze odpovědět na dotazy prostým mechanickým vyhledáním, ale je nutné při hodnotících úvahách vyvinout a provést intelektuální činnost a mimořádné rozsáhlé vyhledávání. Podle názoru městského soudu proto také neexistuje žádný důvod, proč by se závěry a právní názory vyslovené v citovaném zrušujícím rozsudku NSS neměly na právě projednávanou věc vztahovat (jak dovozuje žalobce), a proč by je tedy městský soud neměl respektovat.
43. Městský soud má z výše uvedených důvodů za to, že žalovaný nepochybil, pokud se řídil pozdější judikaturou správních soudů, byť ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. stanoví „právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ Městský soud na projednávanou věc dále aplikoval závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 9 A 128/2020 – 29, ve kterém v bodě 29 dovedl, že „Závaznost kasačního rozhodnutí soudu však není bezvýjimečná. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci pouze ve výjimečných případech.... Rozšířený senát následně v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, publ.

pod č. 723/2008 Sb. NSS, uvedl, že průlom v závaznosti zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v téže věci může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí... Opačný závěr, tedy povinnost správních orgánů a konečně i městského soudu řídit se dříve vysloveným závazným právním názorem za situace, kdy v mezidobí došlo (být v jiné, typově však obdobné věci) k formulaci odlišného právního závěru Nejvyšším správním soudem, by byl i v rozporu se zásadou procesní ekonomie a v konečném důsledku i s požadavkem na účinnou ochranu práv osob dotčených činností veřejné správy. Taková rozhodnutí by v případě podání kasační stížnosti a jejich přezkumu Nejvyšším správním soudem nemohla obstát, neboť i ten je (s výjimkou aktivace rozšířeného senátu) vázán svou předchozí judikaturou. Formalistické lpění na dodržení mezitím překonaného závazného právního názoru městského soudu by tak mělo jediný reálný efekt – prodloužení soudního i správního řízení ve věci“.

44. Soud se plně ztotožňuje s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu a dodává, že opačný postup, tj. trvání na vázanosti právním názorem zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, který byl následně judikatorně Nejvyšším správním soudem (č. j. 3 As 37/2021-44) prolomen, by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie a požadavkem rozhodovat obdobné věci obdobně.
45. Lze tak uzavřít, že postup zúčastněné osoby odpovídá právnímu názoru Nejvyššího správního soudu v citovaném zrušujícím rozsudku, že zjištění žádaných informací by nepochybně bylo předmětem hodnotící úvahy, která by vyžadovala určitou úroveň intelektuální činnosti, a nejednalo by se pouze o mechanické vyhledání, ale o mimořádně rozsáhlé vyhledávání v rámci shromáždění existujících údajů za účelem odpovědi na předmětný bod 3) žádosti. V předmětném případě tak byl naplněn důvod pro odmítnutí žádosti v bodu 3), zakotvený v ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, v podobě vytvoření nových informací formou analýzy jednotlivých dílů pořadu OVM. Nepochybil proto ani Úřad, který napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil, jelikož v něm dostatečně uvedl konkrétní skutečnosti, které jej k danému závěru vedly, přičemž přisvědčil zúčastněné osobě, že neměla právní povinnost takovou analýzu vytvářet, s čímž městský soud bezpochyby souhlasí. Ani tato námitka proto není důvodná.
46. Zbývá část žaloby již pouze obsahuje obecné úvahy o povaze České televize jako „mediálního domu“, který se řídí obvyklými postupy, za nichž „mediální domy“ fungují, takže má k dispozici vysílací plány, dramaturgické plány, seznamy pozvaných hostů apod. a disponuje informacemi nad rámec zveřejněných. K takto obecně vznesené žalobní argumentaci soud připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobce deficit jeho žalobní argumentace „doháněl“ a tak jednotlivě hodnotit žalobcem obecně namítané okolnosti, které na projednávanou věc nedopadají (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78). Soud se proto touto námitkou nezabýval.

Závěr a náklady řízení

47. Na základě výše uvedeného dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
49. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí právo na náhradu nákladů nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu